

לעודד אותם אפתה להם עוגה. הילדים עזרו לה. העוגה הייתה טעימה והם אכלו אותה עוד חמה. את השארית כיסו והשאירו על השולחן. "מעניין מה עושות עכשיו החיות והציפורים?" אמר גאטי מחושב.

"הן בוודאי יושבות בכלובים ולולים שלהם." "לא, טיפשון. אני מתכוון לפראיים האלה. הטיגריסים ביערות עד, הציפורים על העצים. מה עושים כולם בגשם זה?" "הם לפחות חופשיים. חשוב על החיות בגן החיות."

והוא צדק. החיות בגן היו מודאגות ורגזו. הלחות הרגיזה את הגדולים והקטנים. ככל שהגשם נמשך, כך הכל התמלא במים. התעלה סביב המכלאה של האריה התמלאה מים. האריה הביט עליה. הוא עוד לא ראה דבר כזה. הוא היה זקן אך מעולם עוד לא יצא מהמכלאה שלו. וכשהמים שטפו את דפנות התעלה,

האריה הנמלט!

כתב פארו אנאנד
ציורים פריה נאגארג'אן

הגשם לא רצה להפסק. השמיים בכו בדמעות גדולות והעננים חדרו ללבם של כולם, ונתנו הרגשת נהיה וקדרות, כמו מזג האוויר בעצמו. ועדיין הגשם ירד. כולם ישבו בבית, משועממים ועצובים. "הלוואי והיינו יכולים לעשות משהו" נאנח גאטי. "שום דבר לא קורה אצלנו" אמר וויקי. אמא לא הסכימה שיצאו החוצה, אבל כדי

האריה הזקן החליט לעשות מעשה. הוא רחרח פה ורחרח שם. הוא הכניס כף רגל אחת למים

ואז, לקח נשימה עמוקה וקפץ פנימה. תחילה הוא שקע במים ונבהל מאוד. רגע אחד חשב שימות. אבל לא! ראשו הגדול עלה על פני המים וכפות רגליו חתרו עד שהרגיש קיר תחת סנטרו. הוא שם את כפות הרגליים על הכיר והתרומם עליו. ואז היה כבר בחוץ. בחוץ

וחופשי. חופשי ללכת סביב העולם, כפי שעושים בני-אדם. עכשיו אריה, הרג'ה הגדול, התכוון להרפתקת חייו.

איש לא הרגיש בו, כי היה זה בלילה ועובדי גן החיות ישנו. האריה יצא כמו מלך אל הסביבה. לאט ובשקט התקרב בצעדים רכים אל המכלאה השכנה. הוא גיחך על הדוב, שהתעורר בבהלה.

הוא הסתכל בכל הכלובים וחשב כמה טוב להיות חופשי. ואז בא לו רעיון. הוא יהיה חופשי ממש. מה טעם להיות חופשי אחרי קירות גבוהים של גן החיות? לאט ובשקט התקרב האריה אל השער הראשי.

הוא הרגיש בריח של אדם והציץ לתא השומר נכון. השומר ישב שם. האריה לא היה טיפש וידע שהשומר לא ייתן לו לצאת. לכן עמד שם זמן מה והביט. השומר לא זז. הוא רק נחר קצת. כשהאריה הבין שהשומר ישן חזק, עבר

וכך המשיך ללכת. הלאה והלאה, אך בסוף הוא
נעשה רטוב, עייף ורעב.
פתאום הרגיש בריח של עוגה טרייה. עוד
מעולם לא הריח דבר כה חמים וחמימות
מזמינה כזו. סניף! סניף! סניף! הריח בא מחלון

פתוח. חלון חדרם של גאטי וויקי. בשקט אך

לידו על כפות רגליו הרכות.
"הממ.. הממ.." אמר השומר תוך שינה. האריה
כמעט ונהם מפחד. אבל עצר והמתין כדי
להיודע שאין כל סכנה. וכעבור רגע היה כבר
חופשי!! ממש חופשי! בפעם הראשונה בחייו!
הוא הלך סביב והביט על רחובות השחורים,
הרטובים. הוא הביט על הבתים הגבוהים ועל
האנשים חסרי הבית הישנים בפינות
המוסתרות והיבשות ביותר שיכלו רק למצוא.
ילד קטן אחד הציץ מתוך השמיכה שלו וראה
אותו.

"אבא" הוא לחש "אריה הולך כאן חופשי!"
"כן, כן" ענה האבא המנומנם "הוא ילך לו.
תמשיך לישון."

האריה המשיך ללכת. זה היה הטיול הארוך
ביותר שעשה אי-פעם. הוא נכנס לבזאר, גם
שם כולם ישנו חזק. הוא הסתכל בחלונות
ראווה והתפלא מהדברים המבריקים שם.

"אז מי יכול היה לאכול אותה?"
"זה בוודאי האריה!" אמר גאטי.

"איזה אריה? גאטי אל תדבר שטויות."
"הוא לא מדבר שטויות" אמר ויקי "תחת
המיטה שלי שוכב אריה."
"מה!!" קראה אמא בקול גדול, ורצה מיד
להסתכל תחת המיטות של ילדים.

במהירות הוא קפץ פנימה. שם ראה את
הילדים הישנים במיטות החמות שלהם. הוא
מאוד רצה לשכב יחד אתם, אבל קודם מוכרח
היה למצוא מאין בא הריח הנפלא. סניף! סניף!
סניף!

בחוש הריח החד שלו מצא את העוגה. בשיניו
החדות שלו הוא נגס ואכל אותה. כמה טעימה
היא הייתה! לא כמו הבשר המסריח בו האכילו
אותו בגן החיות.

ועכשיו למיטה! הוא חזר לחדר הילדים וניסה
להתגנב תחת השמיכה של ויקי. אך המיטה
הייתה קטנה מדי בשביל אריה גדול. לכן הוא
זחל תחת המיטה ומצא שם מקום נהדר ונוח,
בדיוק בשביל אריה גדול. הוא עצם את עיניו
ונרדם חזק.

למחרת אמא חיפשה את שארית העוגה.
"אכלתם את העוגה?" שאלה.
"לא, אמא."

כשרק פסק הגשם גאטי וויקי הלכו לגן החיות.
הם עמדו לפני המכלאה של האריה והתלחשו.
אני בטוח שהאריה הכיר אותם, כי הוא נתן
להם נהימה רמה, כאילו מודה לידידיו.
ואם בגשם חזק הבא יבוא אריה לבית שלכם,
זכרו לכבד אותו בעוגה טרייה!

אבל לא היה כל אריה תחת המיטה. "אך
ילדים" אמרה ברוגז "למה הבהלתם אותי. מובן
שאין כאן אריה."
"אבל הוא היה, אמא" מחאו הילדים "הנה ראי,
סימני כפות רגליו על השטיח."
"וגם כתם רטוב על המיטה"
"ושערה של אריה על השמיכה שלי!"
אמא נאלצה להאמין לילדים, אך את האריה
הם כבר לא מצאו.
וידעים אתם מדוע?
האריה ישן ונח בחמימות שתחת המיטה,
וכשהתעורר החליט לחזור למכלאה שלו לפני
שתקום מהומה. לכן עם עלות השחר התגנב
מהבית בשקט, ואיש לא ראה אותו.
הוא עבר ליד השומר שעדיין ישן בתאו, ושחה
דרך התעלה לתוך המכלאה.
איזו הרפתקה יפה הייתה זו. אבל הוא שמח
להיות שוב בבית.